

opusdei.org

Výroční mše za biskupa Álvara del Portilla

Homilie pronesená Prelátem
Opus Dei během mše svaté
slavené v Římě k výročí smrti
prvního nástupce Sv. Josemaríi.
V promluvě biskup Echevarría
mluví o rodině a Božím
synovství.

21.04.2007

**Homilie k 13. výročí „Dies Natalis“
Služebníka Božího Msgr. Álvara
del Portilla.**

Drazí bratři a sestry,

1. Rád bych začal návrhem, abychom celým srdcem poděkovali Bohu, protože se dnes na celém světě shromažďuje mnoho tisíc lidí, aby děkovali nebesům za dona Álvara del Portilla, našeho nejmilovanějšího biskupa, Preláta Opus Dei, a za apoštolskou účinnost jeho života.

Stále nám v uších zaznívají Ježíšova slova: **V ten čas se Ježíš ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“** (Mt 11,25n.)

Mezi pravdami zjevenými Kristem je pravda o našem Božském synovství, která naplňuje naše srdce radostí pokaždé, když se zastavíme, abychom o ní rozjímali. Ve skutečnosti nás náš Pán Ježíš Kristus ve křtitelnici učinil milostí Ducha Svatého skutečnými Božími dětmi.

Od tohoto okamžiku jsme se stali účastnými na Boží přirozenosti a patříme do Boží rodiny. Slova Sv. Pavla Římanům nám tuto pravdu připomínají: **Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“**(Řím 8, 14n.)

Být Božím dítětem v Kristu je rozlišovacím znamením křesťana, podstatným předpokladem toho, aby byl následovníkem Krista. Jak dobře víte, Sv. Josemaría přijal od Boha nejživější vědomí jeho Božího synovství, nejen aby jej osobně žil, ale aby je také učil žít ostatní. Tato pravda byla vždy přítomná v jeho učení: „Všichni muži a ženy“ – napsal – „jsou Boží děti. Ale dítě se na svého Otce může dívat mnoha způsoby. Musíme se snažit být dětmi, které

chápu, že Pán, tím že nás miluje jako své děti, nás vzal do svého domu, uprostřed světa, abychom byli členy jeho rodiny, takže co je jeho, je naše, a co je naše, je jeho, a které rozvíjejí tuto důvěrnost a důvěru, která nás pobízí, abychom ho prosili jako děti, o měsíc!“[i]

2. Toto poselství, trvale významné, se stává naléhavějším během těchto týdnů přípravy na Velikonoce. Svojí smrtí a vzkříšením pro nás Pán získal adoptivní Boží synovství: nesmírnou důstojnost, kterou si lidská mysl nikdy nemohla představit. Když tuto pravdu předkládali Otcové Církve, nikdy nezapomněli vyjádřit svůj údiv. „Co je úžasnější“ – ptal se sám sebe například sv. Petr Chrysologos – „že Bůh dal sebe zemi nebo že nám dal nebe? Že se spojil s naším lidstvím nebo že nás uvedl do společenství svého božství? Že On přijal smrt nebo že nás povolal ze smrti? Že se On narodil jako otrok

nebo že nás zplodil jako svoje děti? Že přijal naši chudobu nebo že nás učinil svými dědici, spoludědici svého jediného Syna? Ano, to, nad čím žasneme nejvíce, je že vidíme zemi proměněnou v nebesa, člověka proměněného božstvím, služebníka s právem na dědictví jeho Pána.“[ii]

Víra v naše Boží synovství v Kristu by v každém z nás měla vzbudit, kdykoliv se zastavíme, abychom o něm uvažovali, velký úžas a horoucí radost. Na tuto skutečnost bychom si nikdy neměli zvyknout! Takto žil Msgr. Álvaro del Portillo, zvláště od začátku jeho povolání do Opus Dei, kdy poznal a poté naplno prožíval praktické důsledky pravdy o našem Božím synovství. Náš nejmilovanější Don Álvaro dokonale vstřebal učení Sv. Josemaríi; učinil je tělem svého těla a životem svého života. Ti z nás, kteří ho znali, budou vždy vzpomínat na jeho vyrovnanost, pokoj, důvěryplnou odevzdanost do Božích

rukou, kterou dokázal předávat – někdy jen letmým pohledem nebo svojí prostou přítomností – právě jako důsledek chápání a prožívání toho, že je synem Božím.

Tento znak, v jeho životě tak zřetelný, je pro nás příkladem k následování. Z nebe nás zve, abychom si připomínali své Boží synovství ve všech dobách, nejvíce tehdy, když se nás okolnosti našeho života pokoušejí zatlačit do temné jámy sklíčenosti nebo ztráty odvahy. Poslechněme si některé z jeho slov z pastýřského dopisu: „Vědomí, že jsme milovanými Božími dětmi, na nás mocně působí. Častá meditace o této pravdě vede k velmi konkrétním důsledkům pro vnitřní život, pro naši práci a apoštolské úsilí, v souhrnu, pro naše veškeré jednání. Poháněna synovskou úctou se víra stává neotřesitelnou, naděje bezpečnou, láska horoucí. Žádná těžkost, vnitřní ani vnější, nás nemůže připravit o

optimismus, dokonce i když se nám navenek zdá být všechno svízelné. A jako neomylná znamení tohoto jeho nejcennějšího daru vstupují do naší duše *gaudium cum pace*, pokoj a radost, tak charakteristické pro Boží děti, abychom je mohli hojně rozsévat všude kolem nás.“[iii]

3. Mnozí z vás, kteří se účastníte této mše svaté, jste přijeli do Říma na *Mezinárodní kongres rodin*. Jste zde, abyste vydali svědectví, opět, kráse rodiny – založené na manželství – a přispěli k hledání řešení některých problémů, kterým čelí dnešní společnost. Vědomi si svého Božího synovství a v plném souladu s vaší křesťanskou vírou, velmi dobře víte, že jsou některá témata, která byste měli bránit a důrazně a vytrvale propagovat pro dobro všech. To, co nás motivuje jednat tímto způsobem, je naše věrnost Božímu zákonu, a následně touha zasévat radost a pokoj do všech duší.

Náš Svatý Otec Benedikt XVI. o těchto tématech hovoří často a neúnavně poukazuje na to, že pokud jde o tyto otázky, nejsme oprávněni ustupovat, protože je v sázce budoucnost společnosti. Nedávno Benedikt XVI. tyto problémy opět připomněl v jeho apoštolské exhortaci o Eucharistii. Když mluví o tom, že máme *být pravdiví vůči Eucharistii*, papež píše: „Uctívání příjemné Bohu nemůže být nikdy čistě soukromou otázkou, bez důsledků pro naše vztahy s ostatními: vyžaduje veřejné svědectví naší víře.“^[iv] Mezi těmito tématy, kterým bychom měli vydávat svědectví a bránit je, zmiňuje Benedikt XVI. některé fundamentální hodnoty: „Úcta k lidskému životu, jeho obrana od početí do přirozené smrti, rodina založená na manželství mezi mužem a ženou, svoboda vzdělávat vlastní děti a podpora společného dobra ve všech jeho formách. O těchto hodnotách nelze smlouvat.“^[v]

Život, rodina, svoboda: tato velká témata jsou starostí všech mužů a žen dobré vůle, protože jsou hluboce zakořeněna v lidské přirozenosti. Je zřejmé, že u některých z těchto otázek je na lidech žijících v manželství, aby předkládali lidskou a křesťanskou odpověď skutkem i slovem. Proto vás vyzývám, abyste zintenzívnili vaše snahy a spojili se s mnoha jinými lidmi – dokonce nekatolíky a nekřesťany – kteří se cítí ohroženi ve svých nejhlubších přesvědčeních, abyste překonali nápor sekularizované a relativistické mentality.

4. Toto úsilí občanů bránit křesťanské kořeny naší společnosti bylo velmi milováno donem Álvarem.

Vzpomínám si na jeho pohotovost a odhodlání vždycky následovat papežovy pokyny. Například nyní myslím na jeho pastýřský list z prosince 1985, který byl napsán, aby povzbudil všechny věřící a

spolupracovníky Prelatury Opus Dei k zaujetí aktivní role v nové evangelizaci společnosti. V tomto dopise, poté co představil nebezpečí, ohrožující společnost, která neuznává primární roli Boha, můj milovaný předchůdce povzbudil každého, aby přistoupil ke konkrétní a rázné akci, zatímco ukazoval, že nejefektivnějším prostředkem je vnitřní život, osobní jednota každého jednotlivce s Bohem, a, jako nezbytný důsledek této jednoty, osobní apoštolát skrze obyčejný život na pracovišti a mezi příbuznými a přáteli.[vi]

Protože obětuujeme tuto svatou mši jako podporu pro dona Álvara, ke třináctému výročí jeho odchodu z tohoto světa, dovolte nám poprosit ho o přímluvu za tyto úmysly. Svěřujeme je především té, která ve svém lůně nosila Život s velkým „Ž,“ Božího Syna, který se stal člověkem. Kéž nám blahoslavená Panna Maria,

Matka Boží a naše matka, Královna rodiny, pomáhá uskutečňovat tento apoštolát, který je dnes tak důležitý ve světě i v Církvi. Amen.

Řím, Bazilika Sv. Evžena, 23. března 2007

[i] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 64

[ii] Sv. Petr Chrysologos, *Kázání*, 67

[iii] Msgr. Álvaro del Portillo,
Pastýřský list, 1. května 1988

[iv] Benedikt XVI., Postsynodální apoštolská exhortace *Sacramentum Caritatis*, 22. února 2007, č. 83

[v] Benedikt XVI., *Sacramentum Caritatis*, č. 83

[vi] Srov. Msgr. Álvaro del Portillo,
Pastýřský list, 25. prosince 1985, č. 9

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
vyrocni-mse-za-biskupa-alvara-del-
portilla/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/vyrocnimseza-biskupa-alvara-del-portilla/) (11.08.2025)